

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 021191 17 Uvp
Banjaluka, 25.09.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca K.k. „H.“ iz B., koga zastupa punomoćnik B.D. advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv odluke broj ... od 18.05.2017. godine tužene Komisije za unutrašnju arbitražu K.s. R.S. B. u predmetu statusa neregistrovane i neodigrane utakmice, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 021191 17 U od 05.09.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem odbačena je tužba podnesena protiv uvedno označene odluke, a kojom je usvojen prigovor K.k. „M.“ T., poništena Odluka Izvršnog odbora K. s. RS broj ... od 13.12.2016. godine, kojom je naloženo da se neodigrana i neregistrovana utakmica 5. kola Prve lige Republike Srpske, između K.k. „M.“ T. i K.k. „H.“ B., u sezoni 2016/2017 godine odigra u novom terminu, do početka proljećnog dijela prvenstva i ostavljena na snazi Odluka Komesara takmičenja od 07.11.2016. godine, kojom je navedena neodigrana utakmica registrovana službenim rezultatom 2:0 (8:0) u korist K.k. „M.“ T.

Odbacivanje tužbe sud je obrazložio razlozima da osporena odluka Komisije za unutrašnju arbitražu K.s. R. S., kojom je odlučeno o prigovoru K.k. „M.“ T. protiv odluke Izvršnog odbora K.s. R.S. o statusu neodigrane i neregistrovane utakmice sa tužiocem, nije upravni akt u smislu odredbe člana 7. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), koja propisuje da upravni akt, u smislu ovog zakona, jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposredno ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari. Ovo stoga što je pravilnim tumačenjem ove odredbe sasvim jasno koji se akti smatraju upravnim aktima, a što pobijana odluka evidentno nije, jer prilikom njenog donošenja nije rješavano na osnovu javnih ovlašćenja, niti u kakvoj upravnoj stvari, pri čemu tužena nema svojstvo organa uprave iz odredbe člana 4. ZUS koja propisuje da se pod organom, u smislu ovog zakona, podrazumijevaju republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne smouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija zakonitost istog zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Interpretira stav nižestepenog suda da osporena odluka nema karakter upravnog akta iz odredbe člana 7. stav 2. u vezi sa odredbom člana 4. ZUS, pa iznosi da isti nije pravilan. Naime, sud je izgubio iz vida sadržaj člana 8. stav 1. Zakona o sportu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 4/02, 66/03, 73/08 i 102/08) koji propisuje da je sport u Republici Srpskoj djelatnost od opšteg interesa, člana 29. koji propisuje da granski sportski savezi mogu u skladu sa Zakonom o sportu i pravilnikom iz člana 27. istog zakona organizovati u svojoj sportskoj grani centar za školovanje i stručno usavršavanje kadrova, člana 94. koji propisuje obavezu sportskog saveza da donese sportska pravila u odgovarajućoj grani sporta, člana 95. stav 1. koji propisuje da granski sportski savez samostalno uređuje sistem takmičenja svojih članova, kao i učešće sportskih organizacija na sportskim takmičenjima i priredbama u Republici Srpskoj, te člana 96. stav 1. koji propisuje da se pri granskom sportskom savezu obrazuje stalna sportska arbitraža kao način rješavanja sportskih sporova između granskog saveza i članova saveza, odnosno sportskih organizacija kao udruženja i njihovih članova, dok stav 3. propisuje da je odluka stalne sportske arbitraže konačna i da ima snagu pravosnažne sudske presude. Po stavu tužioca upravo ove odredbe Zakona o sportu očigledno ukazuju na to da K.s. R.S. vrši određena, gore navedena povjerena mu javna ovlašćenja vezana za organizaciju i pravila sportskih takmičenja, iz čega se može zaključiti da su akti koje donose organi K.s. R.S. upravni akti. Zbog navedenog, kako je nižestepeni sud zaključio suprotno, predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži, pobijano rješenje ukine i predmet vrati na ponovno suđenje, a postavio je i zahtjev za nadoknadom troškova postupka koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanim rješenjem odbačena tužba podnesena protiv odluke Komisije za unutrašnju arbitražu K.s.R.S., jer ista i po stavu ovog suda nije upravni akt koji se može pobijati tužbom u upravnom sporu.

Definicija upravnog akta data je odredbom člana 7. stav 2. ZUS koja propisuje da upravni akt, u smislu ovog zakona, jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposredno ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari, dok član 4. istog zakona propisuje da se pod organom, u smislu ovog zakona, podrazumijevaju republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne smouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima. Kada se ove dvije odredbe imaju u vidu i pravilno tumače, te primijene na konkretan slučaj, kao što je to učinio nižestepeni sud, sasvim je jasno da osporena odluka kojom je odlučivano o prigovoru K.k. „M.“ T. u vezi sa jednom neodigranom i neregistrovanom utakmicom sa tužiocem, nema karakter upravnog akta, jer nije donesena u kakvoj upravnoj stvari, niti u vršenju javnih ovlašćenja.

Tužilac spori ovaj pravilan zaključak nižestepenog suda citirajući odredbe člana 8. stav 1., 29., 94., 95. stav 1. i 96. stav 1. i 3. Zakona o sportu iz kojih ne proizilazi da je granskim sportskim savezima povjereno vršenje bilo kakvih javnih ovlašćenja, već samo ovlašćenje da se organizuju na nivou Republike Srpske i da donesu sportska pravila u određenoj grani sporta, čiju primjenu ispituju odgovajuće arbitraže granskog sportskog saveza, donoseći odluke čija se zakonitost, shodno odredbama člana 7. stav 2. i 4. ZUS, ne može ispitivati u okviru upravnog spora, kako je to pravilno zaključio i nižestepeni sud.

Kod ovakvog stanja stvari, ovaj sud nalazi da pobijanim rješenjem nisu ostvareni razlozi nezakonitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na nadoknadu troškova ovog postupka, pa se stavom 2. izreke ove presude zahtjev za nadoknadu istih odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49a. ZUS.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić